

BILLY BONES

HET MYSTERIEUZE
VERHAAL VAN DE

TENTAKEL JONGEN

10+

Richard Pickard

HET MYSTERIEUZE
VERHAAL VAN DE
**TENTAKEL
JONGEN**

Richard Pickard

Vertaald door
Mijke van Leersum

**BILLY
BONES**

Leugenaar

Marina Meerval hield van verhalen vertellen. Hoe moest je je anders vermaken in een rustig kustdorpje zoals Aaldijk? Het was er zo saai dat je in de lokale kranten alleen maar kon lezen over hoe het ervoor stond met de prijs van koolvis. Iedereen was zo geobsedeerd door vis dat er aan de kust alleen al zeventien viswinkels waren

die allemaal de beste wilden zijn. Marina vond dat als je in een dorpje als Aaldijk woonde en ook nog eens geen fantasie had, je eigenlijk net zo goed dood kon zijn.

De meeste mensen wisten dat ze Marina's verhalen met een korreltje zout moesten nemen. 'Ooit wordt ze een beroemde schrijfster,' zei haar moeder Stella altijd tegen vreemden als ze over het strand liepen en Marina weer eens vertelde wat de meeuwen volgens haar allemaal zeiden of als ze een vreemde schelp vond en een verhaal verzong over waar die vandaan kwam. Haar moeder zag het als een talent, maar er waren ook mensen die gek werden van Marina's verhalen – vooral de kinderen op school en hun bekrompen ouders. Marina had geen kwaad in de zin en het was al helemaal niet haar bedoeling om expres mensen om de tuin te leiden. Het probleem was alleen dat ze behoorlijk overtuigend kon zijn.

Vorig jaar op het zomerfeest had haar klasgenootje Peter Steur in zijn eentje een gezinsportie aan hartige taart met ge-rookte paling opgegeten. Marina begon toen zo'n uitzinnig verhaal te vertellen dat hij er uiteindelijk van overtuigd was dat hij de volgende ochtend wakker zou worden met het lijf van een paling en haar van bladerdeeg. 'Je verandert zelf nog in een palingtaartje!' riep Marina toen hij de laatste kruimels van zijn bord likte. Later die avond werd Marina uit haar bed

gesleept en moest ze bij de familie Steur langs om zich te verontschuldigen, zodat Peter eindelijk met een gerust hart kon slapen. Maar ze had nooit spijt van haar verhalen. Marina moest er niet aan denken om in Aaldijk te wonen zonder dat er af en toe íéts gebeurde!

Het was nooit druk in het dorp, maar in oktober was het echt uitgestorven. Op het strand stonden alleen nog een paar vissers die hun laatste vangst van de dag binnenhaalden – krabben, scholvis en garnalen – en wat gammele strandhutjes in allerlei verschillende kleuren die glinsterden in de ondergaande zon. Marina en haar klasgenoten, Elsje, Wendy en Madelief, mochten een uur eerder weg van school en slenterden doelloos door de klinkerstraatjes. Ze aten slappe frietjes uit een bakje van schuimpapier. Nu zwierven ze rond over het strand, dat bezaaid was met schelpen en stenen. Het strand begon bij het café aan de rand van de haven en liep tot aan de klippen, die bij hoogwater scherp uit de zee staken.

Marina voelde een verhaal op het puntje van haar tong liggen, nog voordat ze wist wat ze ging vertellen.

‘Je moet je lege bakje wel in de prullenbak gooien, hoor,’ riep ze naar Wendy Witvis, een wijsneus met een puntig gezicht, waardoor ze net een vogel leek. ‘Straks belandt het in de zee en ziet een kwal het drijven en wordt hij er verliefd op.

En als het arme beest dan liefdesverdriet heeft, is het mooi jouw schuld.'

'Waar heb jij het over?' vroeg Wendy en ze rolde met haar ogen. 'Het is afval, waarom zou een kwal denken dat het een andere kwal is?'

'Hoe moeten zij dat weten? Kwallen hebben geen ogen. Het zijn gevoelige wezens,' antwoordde Marina serieus.

Elsje Wier moest lachen, ze had allang door dat haar vriendin weer eens een waanzinnig verhaal had bedacht.

'Ik heb gehoord dat vissen soms vast komen te zitten in die plastic ringen die om bierblikjes heen zitten,' zei Madelief Aasman, een stil meisje dat zich er normaal gesproken liever niet mee bemoeide als Marina en Wendy het weer eens on-eens waren. Zodra ze beseftte dat ze iets gezegd had, viel haar mond open van schrik, verstopte ze zich achter haar vlechtjes en liep ze langzaam achteruit.

'Dat klopt!' zei Marina. 'Mensen bemoeien zich altijd maar met de oceaan en beschadigen het kwetsbare leven daar. Er was ooit een paling...'

Daar gaan we weer, dacht Wendy.

'... een gigantische, geweldige, glibberige slang van een paling die bijna tien jaar lang stil zat. Zijn kop hing altijd over de rand van zijn grot en hij deed bijna nooit iets. Er

zwommen de hele tijd kleine visjes langs, die niet eens wisten dat hij er was, tot het al te laat was en hij ze had opgeslokt. De paling zat zo lang stil dat hij bijna aan de rots vastgroeide en er zeepokken op zijn rug kwamen wonen. Er gingen weken, maanden, jaren voorbij en hij deed bijna nooit zijn ogen open – alleen zijn mond, die hij opendeed bij vloed en weer dichtdeed bij eb. Tot er op een dag een diepzeeduiker langskwam, die door het rif zwom. De paling werd nieuwsgierig en opende zijn ogen. Hij zag een enorme duikhelm, maar hij kon de man niet zien. Het enige wat hij zag in het donkere glimmende masker, was zijn eigen verbaasde gezicht. Hij had nog nooit een andere paling gezien, aangezien hij al die jaren in zijn fijne grot had gezeten. Hij wist niet eens wat hij precies zag, maar hij werd op slag verliefd.

Maar op dat moment draaide de duiker zich om. Hij zwaaide met zijn vreemde plastic voeten en zwom steeds verder omhoog naar het oppervlak. Hij liet een wolk van bubbels achter. De paling wist niet wat hij meemaakte. Hij begreep niet waar zijn nieuwe liefde naartoe ging, maar voor het eerst in een heel lange tijd begon hij te zwemmen. Hij maakte zich los van zijn rotsige huis, waardoor hij een heel minidorpje verwoestte. De zeepokken en het zeewier bleven achter en dreven doelloos in het water. Hij zwom zo

snel als hij kon achter de duiker aan en de wereld om hem heen werd lichter en warmer dan hij ooit had meegemaakt. Het licht deed zeer aan zijn troebele, vermoeide ogen, maar hij kon alleen maar denken aan hoe erg het zou zijn als hij dat prachtige gezicht nooit meer zou zien. Het vreemde golvende oppervlak kwam steeds dichterbij, en toen verdween het licht opeens door een enorme donkere schaduw op het water en...

Er gebeurde niets.

De paling spartelde wild in het rond maar het hielp niets. Hij werd uit de zee getild in een ruw zwaar net. De koude lucht sneed in zijn huid.'

Marina's vriendinnen stonden dicht tegen elkaar aan, in een halve kring om haar heen, terwijl ze met open mond naar haar verhaal luisterden. Iedereen behalve Wendy, die een stukje verderop was gaan staan en gefrustreerd frietjes naar een duttende meeuw stond te gooien.

'Wat is er met de paling gebeurd?' riep Tessa Goudsbloem, een klein meisje dat een klas lager zat. Ze was midden in het verhaal bij hen komen staan met een enorm aardbeienijsje, hoewel het daar eigenlijk veel te koud voor was.

'Ze hebben hem in een koelbox gegooid en naar Londen gebracht,' ging Marina droogjes verder. 'Hij eindigde in café

Dagenmoor in Oost-Londen. Een vistaartje met friet kost daar op maandag maar drie pond.’

Dat was de druppel voor Wendy. Haar vader was tenslotte de eigenaar van het dorpscafé. ‘Dat is pure onzin!’ riep ze. ‘Hoe kun jij dat nou weten? Je bent nog nooit in Londen geweest.’

‘Ze heeft gelijk,’ zei Madelief, die het weer aandurfde om iets te zeggen. ‘Mijn ouders en ik gaan elke kerst naar de stad en een vistaartje met friet is veel duurder.’

‘Het is wél waar,’ snauwde Marina. ‘Alles in Londen kost minder op maandag! Dat komt doordat de mensen die in de stad werken op maandag klikjes van zondag meenemen voor tussen de middag.’

‘Ik heb er genoeg van!’ brulde Wendy en ze keek de groep fronsend aan. ‘Palingen, bierblikjes, lege bakjes... Ik heb het helemaal gehad met die domme verhalen van jou. Waarom leef je niet gewoon in de echte wereld, zoals wij? Je moeder is gewoon vishandelaar, net als de rest van het dorp. Waarom vind je jezelf zo bijzonder?’

Marina kreeg het opeens heel warm.

‘Wendy, laat haar nou,’ smeekte Elsie en ze haalde haar hand gefrustreerd door haar lange donkere haren. ‘Het is gewoon maar een grapje.’

‘Ik vind er anders niets grappigs aan,’ zei Wendy stug. Ze keek naar Marina. ‘Jij liegt dat je barst en iedereen slikt het voor zoete koek.’

‘Ik vind haar verhalen grappig,’ zei Tessa glimlachend.

‘Dat komt omdat je een klein kind bent!’ riep Wendy, ze gaf Tessa een duw naar achteren. Een klodder ijs spatte op de grond. ‘Het hele dorp eet uit haar hand. Ze verzint de hele boel bij elkaar en verwacht dat iedereen haar maar gewoon gelooft. En jullie vinden haar grappig? Nou, ik vind haar een smerige leugenaar. Een leugenaar!’

‘Ik ben geen leugenaar!’ riep Marina. Ze kookte vanbinnen. Opeens had ze een kluwen nat zeewier van de grond opgeraapt en voordat ze er erg in had, smet ze het door de lucht. Er klonk een schrille gil, die echode over het water, en het zompige zeewier trof Wendy vol in haar gezicht.

**Marina woont in Aaldijk,
een kustplaatsje waar alles draait om vis.
Vissen boeien haar alleen niet.
Ze vertelt liever verhalen.**

**Tijdens een verkenningstocht op de verlaten pier
ontmoet Marina Willem, een jongen met tentakels
en scharen. Samen besluit het duo om Willems
ware verleden boven water te krijgen, maar kunnen
ze de inwoners van Aaldijk wel vertrouwen?**

**‘Dit boek zou ook een
fantastische film zijn!’**

– Daisy, 9 jaar

www.uitgeverijbillybones.nl

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

Familie	=====
Mysterie	=====
Vissen	=====